

перестали становити будь-яку стратегічну цінність та важливість. 22 січня 2015 р. вцілілі захисники вийшли з терміналу, проте багато поранених і контужених українських бійців потрапили до полону. За офіційними даними, захищаючи Донецький аеропорт, загинуло приблизно 100 військових.

Джерела та література

1. Бій під Крутами в національній пам'яті: збірник документів і матеріалів / О. М. Любо-вещ (керівник); О. М. Березовський, С. В. Бутко, А. О. Тищенко, І. В. Цимбал Київ: ДП НВЦ «Пріоритети», 2013. 288 с.

2. 25 історичних битв за Україну про які треба завжди пам'ятати. URL: <https://etno-hata.com.ua/statti/traditsiji/25-istorichnih-bitv-za-ukrajinu-pro-jaki-treba-zavzhdi-pamjatati/>

Паламарчук Надія

Лицей № 1 смт Стрижавки

Вінницького району Вінницької області

ГЕРОЇ, ЯКИХ ОБ'ЄДНАЛА ДОНЕЧЧИНА

Ключові слова: війна, протистояння, свобода, незалежність, патріотизм.

Keywords: war, confrontations, freedom, independence, patriotism.

*Ми б'ємось за те, чому нема ціни
у всьому світі, – за Батьківщину.*

Олександр Довженко

Війна – це завжди погано, ніколи воєнні дії не принесуть нічого хорошого. Сльози близьких, втрати найрідніших, все те, що було нам найближчим та найдорожчим, перестає існувати. 24 лютого... Звичайна дата... Але не для українців. Цей день змінив життя абсолютно кожного. Ворог приніс в Україну кровопролиття та перекреслив мрії багатьох молодих українців. Чимало юнаків і дівчат пішли добровольцями до війська, щоб зі зброєю в руках захищати свою країну від російської агресії, долучилися до лав територіальної оборони, почали вчитися надавати медичну допомогу пораненим, займатися волонтерством. Усі ті, хто мріяв про щасливе майбутнє, зараз мріють лиш про одне – про перемогу. Мріють повернутись до рідних домівок. Мріють про мирне життя.

Я й досі пам'ятаю той день, наче він був вчора. Моя мама – держслужбовець, у той день була на зміні. Сьома ранку, чую телефонний дзвінок, тато бере слухавку, де було встановлено гучний виклик, і я добре чую лише два слова: «Прокидайтеся, почалось». Тоді стало все зрозуміло. Телевізор навіть і не вмикали: батько вийшов надвір, і ми почули вибух. Було гучно і дуже страшно. Я почала хвилюватись, але тато свого переживання не показував. Не гаючи часу, ми з сестрою зібрали речі і розуміли, що поїдемо до дідуся з бабусею, де тихіше та спокійніше. Ми їхали всю дорогу мовчки, тато лиш дивився на нас, і по погляді було все зрозуміло. Ми не знали, як пояснити все молодшій сестрі, але з часом все ж розповіли. 25 лютого о 8 ранку батько вже був у військоматі.

Перші два місяці тато служив у Вінниці, і я відчувала спокій за його життя. Далі я дізналась, що його відправили на навчання. Тут я розуміла, до чого все йде. Із часом він розповів, що написав рапорт для переведення на «нульові» позиції. У квітні рапорт підписали, почали формувати батальйон. До війни тато працював на вантажних перевезеннях і разом з автомобілем мобілізувався.

Зі спогадів тата: «13 травня ми прибули в Донецьку область. Раніше ніколи там не був. Донеччина по праву пишається своєю неповторною природою: безкрайними степами, природним ландшафтом, безцінними скарбами рослинного та тваринного світу, річками. Там й справді чарівна природа.

В один момент комбат сказав, що потрібна допомога, ми всі погрузились і з цього села, в якому тимчасово перебували, вирушили на позиції. Три дні пекла... Не можу уявити ту кількість снарядів, які на нас летіли з інтервалом 10–15 хвилин по 5–10 прильотів три доби цілодобово. Звідки їх стільки?

Ми вийшли вночі на позицію під суцільні обстріли, і так тривало три доби... Хтось у цей час стояв у повний зріст і дивився в тепловізор, незважаючи на те, що осколки. Нас було троє, ми були як мобільна група. За три дні поміняли чотири позиції. На другий день ми були під розбитим мостом, точніше, під брилою моста. Це перша позиція до села, де були росіяни. Вони по мосту били САУ. Ми всі під мостом, чоловік 15. Там бахає весь день і пів ночі. “Трьохсоті” були, коли снаряд попадав між плитами, вибухав, і вибухова хвиля несла в нас в бетон, шматки асфальту, арматури. На другий день з-під мосту “пішли” перші “трьохсоті”. Щоб винести поранених, нам треба було йти в повний зріст попід лісосмугою. Чуємо, летить – лягли. Поки летів другий снаряд, ми по 10–15 метрів просувались вперед. На третю добу повернулись у лісосмугу. У них авіація о 4-й ранку і о 4-й вечора обстрілювала. Летіли касетні і фосфорні снаряди. Але видно, Бог нас береже, бо авіація – найсмертоносніша ворожа зброя. Пам’ятаю, метр перед нами «бахало» і метр – за нами.

Я знайшов гранатомет, який залишили хлопці з іншої бригади, і вцілив у ворожий танк. Правда, про це дізнався пізніше, коли мало не потрапив до рук окупантів, зустрівшись майже обличчя в обличчя з ворогом. Одразу у відповідь щось прилетіло, момент самого поранення не пам’ятаю, в пам’яті лиш те, як пів лица було гарячим. До них було метрів десять. Я хлопцям роздав патрони, вони потихеньку заряджають рушниці... Росіяни не пішли зачищати територію. Їх танкісти настільки злиденні, що побачивши піксельний рюкзак на 45 літрів, говорили: «ты посмотри, что они кушают, хохлы офигели». То поки вони рились у сумках, ми змогли зарядити автомати і “нагодувати” їх гарно...

Окупанти настільки недолугі, що мінометами гатили навіть по своїх. Тим часом наші хлопці стоять один за одного стіною... Ці два герої з кулеметного взводу вели нас 8 кілометрів і вдвох відсікали наступаючу піхоту. Причому відсікали так жорстко, що там, напевно, лягла не одна кацапська рота. Поки виходили з оточення, ледве не потрапили в полон. Мене один хлопчина виводив, і я, щоб не наступати на ноги, відійшов лівіше. І тут буквально метрів за 10 бачу, що стоять росіяни... Врятувало те, що я побачив червону пов’язку в них на руці. Ми самі себе вели в полон... Я відштовхую того хлопчину, ми падаємо на землю і починаємо разом відповзати. Не розумію, як у той момент я їх побачив, мабуть

янгол-охоронець вчасно опинився поруч. Ми повернулись до своїх хлопців... Хлопчина... вмудрився кинути... гранату і вкрати в них кулемет. Українця, напевне, ніколи нічого не зупинить... Поранений, з контузією, ще й зміг вкрати в них кулемет. Ми прорвались і змогли пройти далі до евакуації...

Перша думка після бою, коли знаходився у госпіталі, – це як сказати батькам і дружині, що я був там. Тому що я казав, що я на навчаннях у західній частині нашої країни, а сам був у Донецьку.

Якщо там 24 лютого, 25, 1 березня, 15 ще в когось були сумніви, то мені здається, що після Ірпеня, Бучі, Гостомеля там все зрозуміло. Я думаю, всі вже зрозуміли, що там людського немає нічого...»

Тато під час реабілітації має час погортати сторінки соцмереж. І його також обурює, що українці дозволяють «чубитись» між собою. Навіщо розводити війну між людьми, невже мало? Фраза «хай йде воювати» чіпляє найбільше. Там не потрібно стільки людей. Воювати потрібно не лише на тому фронті, а й на інформаційному, показувати, чого ми варті. Хто герої? Весь народ України герої!

Хлопчина, який мобілізувався – Герой! Волонтер, який уже «поклав» половину своєї фірми, і машини ганяє, і дві-три бригади на собі тримає – Герой. Медсестра, яка цілодобово приймає поранених – Герой. Люди які приходять плести сітки – Герої. Не треба цього: «мій воює, а мій не воює». Герої не тільки ті, хто воює. І це потрібно зрозуміти кожному.

Для мене Герой мій тато. Він робить усе, щоб ми жили в вільній країні, маючи свободу слова. Ми усі чекаєм перемоги. Є дуже багато питань, які потрібно вирішувати. Так, як було раніше, вже точно ніколи не буде... Ми всі інші... Але ми всі українці!

Джерела та література

1. Інтерв'ю з Паламарчуком В. П.